

Door de muur van Ultima Thule: het leven, een race ?

12/01/2016 Roger Arteel

Door de muur

Door het leven razen aan een hoge snelheid, het ver brengen zoals men zegt. Een hoge positie bekleden, zoals een bankdirecteur bijvoorbeeld. Is het niet een mooie droom? Als je toch een auto hebt, waarom zou je niet eens een poging doen om de snelheidsmuur te doorbreken? Een record verbeteren? Bewondering afdwingen?

Het zijn enkele losse bedenkingen die opkomen naar aanleiding van Door de muur, een voorstelling van figurentheater Ultima Thule, in een regie van Wim Dewulf, gespeeld en gemanipuleerd door Dominique Collet, Kurt Defrancq, Sven Ronsyn en Sander Van den Broeck.

Het verhaal is kort samen te vatten. Na een blitzcarrière in Londen keert een man terug naar een dorp aan zee, het dorp waar hij zijn jeugd doorbracht, en naar het huis dat zijn ouders daar voor hem gekocht hadden, omdat zeelucht zo zalig kan zijn. Maar het dorp is ontvolkt, het huis in verval, de enige schipper is failliet want een geldschieter wou hem niet helpen.

Op het strand botst de man op een zekere Michael, een jonge kerel vol plannen en dromen, en op Julia, een tienermeisje dat de school moe is en een vedette wil worden, zangeres in een cabaret misschien, Paris, mon amour ?

De kern van de voorstelling is, dat alles draait rond business, dat je moet scoren, steeds hoger op komen. Daarom zie je de bankdirecteur hoog boven de scène. Onder hem trachten Michael

en Julia orde te scheppen in hun verwarring om de muur van hun onmacht te doorbreken. Autobanden bij de vleet wijzen niet enkel op een autocircuit, een rally of een race waar records worden gebroken, maar ook op afval en vernieling, op lucht- en milieuvervuiling. De jonge dromers liggen figuurlijk aan banden. Een uitstekend parcours voor een figurentheater en Ultima Thule maakt er een voorstelling van waarin manipuleren meerdere betekenissen krijgt. De acteurs manipuleren de poppen op een manier waardoor ze zelf als het ware in de pop opgaan. De soepele en betoverende techniek geeft de poppen, de figuren, een ziel. Mond en lichaamsbewegingen worden bespeeld als een klavier, maar dan ook in die mate dat het lijkt alsof de poppen, de figuren, zelf de spelers, de manipulators, manipuleren. Een inslaande gewaarwording die meteen wijst op de verrassende mogelijkheden die figurentheater in zich heeft om zowel jongeren als ouderen aan te spreken.

Ultima Thule is niet het enige ensemble dat met de mogelijkheden van het figurentheater experimenteert en ze ontwikkelt. Er is echter nog altijd een beperkt aanbod van figurentheater dat op de koop toe in de meeste gevallen als zijnde uitsluitend voor de schoolgaande jeugd wordt bekeken. Met Door de muur geeft Ultima Thule een krachtig signaal naar culturele centra en andere organisaties in verband met het volwassenen-circuit, om de scheidingsmuur tussen jong en oud te slopen.

Info: www.ultima-thule.be